

א' הוזהב כוח-על את צילתה

מאת שירי צוק

איורים - איל חידורג

עריכה - מאירה ברע - גלוצנרד

מספרי סילא מצרתי-לחור סילאיות
הוצאת ספרים פ. פזרחי

ביפ ביפ ביפ ביפ

שששש!!

איך מכבים את השעון הזה?

מאיפה אני יודעת?

אז מה את עושה?

מחביאה אותו בארון כדי שלא ישמעו אותו. מה זה?

מה זה מה?

למה ארון הבגדים של הילד שלך מלא בפסטה?

גיגי התעורר. לא מהשעון, לא מהשיחה הדי דבילית בין ההורים

שלו (מה זה "למה ארון הבגדים של הילד שלך מלא בפסטה"?)

ועוד דבר חשוב מאוד, הם הוסיפו ואמרו, זה להתנהג לפי המוטו המשפחתי שלהם. מוטו (הם הסבירו לו) זה ביטוי שמייצג רעיון או דרך חיים, וכשיש מוטו משפחתי, כל בני המשפחה צריכים לכבד אותו. והמוטו שלהם הוא, "משפחה מעל הכול – לא משפּשפים עיניים ומפקים". גיגי לא ממש הבין את הקשר בין שני חצאי המוטו, אבל הם אמרו לו שאין קשר, הם פשוט לא הצליחו לבחור איזה מהשניים יהיה המוטו שלהם, אז הם הלכו על דאבל מוטו. ובלי קשר לדברים שלא עושים, מה שהכי חשוב זה משפחה, ורק לבני משפחה אפשר להאמין, ואף פעם לא לפקפק במשהו שבני משפחה אומרים לך, ושחברים זה לחלשים (או לאנשים שאין להם משפחה). זה היה הסבר קצת מסובך בשביל בוקר, במיוחד שבוקר הוא זמן לפיהוקים ולשפּשופי עיניים, כך שבמהלך ההסבר, בכל פעם שהוא הראה איזשהו סימן שהוא עומד לפהק או לשפּשף את העיניים, או חס וחלילה גם וגם, אחד מהוריו, או שניהם, קפצו עליו והזכירו לו שוב מה לא עושים אצלם בבית. וגיגי, שהיה ילד צייתן, הקשיב לכל מילה, ולפני שהוא יצא מהבית הוא נעמד ליד הדגל ונשבע להתנהג בהתאם למוטו המשפחתי.

דיצה, לעומת זאת, התעוררה לפני שעה וחצי, והיא ויואש כבר היו אחרי אימון כושר שיוקליילי האוגר העביר להם. מכיוון שאנשים לא מסוגלים להגיד לא לאוגר (נושא שכבר דנו בו

בהרחבה בספר הקודם), דיצה ויואש, שהיו שניהם מסוג הילדים שמעדיפים לעשות כל דבר על פני אימון כושר, הבינו שאם הם רוצים להיכנס לכושר, הם צריכים מאמן שהם לא יכולים להגיד לו לא, אז הם בחרו ביוקליילי. אז נכון, רק יואש הבין את ההוראות שלו כי יואש היה המתקשר עם חיות מבין השניים, ויואש היה ממש גרוע בספורט וגם יוקליילי לא משהו, ולכן האימונים שלהם נשמעו בדרך כלל ככה:

"אני חושב שהוא רוצה שנעשה משהו שהוא קורא לו סקוואטים."

"סקוואטים? יש בכלל דבר כזה?"

"כנראה שכן. לא?"

"לא יודעת. זה נשמע כמו קול של ברווז: סקוואט. סקוואט סקוואט."

"טוב, לא משנה, בואי נחזור לגלגל."

מה שאומר שהאימון שלהם התמצה בכך ששניהם רצו על גלגל אוגרים גדול שאבא של דיצה בנה להם בסלון. ועכשיו, בזמן שיואש הלך הביתה להתקלח ולהחליף בגדים, דיצה חלקה כרוב וגזר עם יוקליילי והתכוננה לצאת מהבית.

* * *

כשיואש ודיצה התקרבו לבית הספר, הם ראו את הלימוזינה של ההורים של גיגי עוצרת ממש ליד הכניסה ואת גיגי יוצא ממנה. "את חושבת מה שאני חושב?" שאל יואש ממש בשקט.

"לא יודעת, תביא יד רגע –"

יואש נתן לדיצה את יד ימין שלו, והיא החזיקה אותה ביד שמאל שלה – היא רצתה לדעת מה הוא חושב, לא לשתק אותו. ויואש חשב: הלוואי שגיגי היה נשאר שפן. הלוואי שגיגי

היה נשאר שפן. הלוואי שגיגי היה נשאר שפן!
ודיצה חייכה חיוך עצוב ואמרה לו בשקט: "כן, אני חושבת בדיוק מה שאתה חושב."

2.

בכל בוקר זה היה אותו הדבר.

ליה הגיעה מצד אחד בכיסא הגלגלים הכי משוכלל בעולם
(בגוונים של זהב).

מיקה הגיעה מהצד השני בכיסא הגלגלים השני הכי משוכלל
בעולם (בגוונים של כסף).

למרות שהכיסא של ליה היה יותר משוכלל, הכיסא של מיקה
היה יותר מהיר. אבל מיקה, כמו תמיד, חיכתה קצת לפני שנכנסה
כדי שליה תיכנס קודם.

שולץ פתח להן את השער לרווחה כדי שהן יוכלו לעבור בו
בלי להתנגש, וקיבל מליה את הכריך שלה בלי יותר מדי דיבורים.

הן נכנסו לבית הספר, וכל מי שהיה בסביבה מחא להן כפיים.

גיגי נכנס מיד אחריהן ונופף כמו מלכת יופי – הוא היה בטוח שמחיאות הכפיים הן בשבילו. יש דברים שלא משתנים.

בכל צהריים זה היה אותו הדבר. יואש ודיצה ישבו יחד בהפסקה והסתכלו על גיגי. גיגי ישב לבדו בהפסקה והסתכל על ליה. ליה ישבה בכיסא הגלגלים שלה במרכז העניינים, בדיוק כמו פעם (רק הילדה עם הכי הרבה מזל בעולם יכולה להיות בפיצוץ

ולצאת בלי שום צלקות). מיקה יושבה לידה בכיסא הגלגלים
שלה והסתכלה עליה בהערצה, בדיוק כמו פעם.

"זה כאילו כלום לא קרה. זה כאילו מיקה לא הביאה פצצה לבית
ספר והייתה מוכנה להרוג את כל בית הספר בשביל לקבל כוחות-
על. איך??!!" התעצבנה דיצה.

שולץ נעמד מאחורי דיצה ויואש והושיט להם שני כריכים,
שלמים כמעט לגמרי (הוא היה חייב לקחת ביס בשביל לוודא
שהם לא מורעלים, אבל זה היה ביס קטן).

"זה תמיד ככה," הוא אמר, "אנשים מספרים לעצמם את
הסיפור שהכי קל להם לחיות איתו. הם חושבים שזו הייתה
תאונה משונה ושליה ומיקה היו שם במקרה."
"כן, אבל ליה יודעת, ליה יודעת שמיקה הייתה מוכנה להרוג
אותה!"

"כן, אבל מה היא אמורה לעשות? להפסיק לדבר עם החברה
הכי טובה שלה בדיוק כשמיקה מתחילה להגיע לבית ספר בכיסא
גלגלים? מה אנשים יגידו?"

דיצה נאנחה. "מה זה משנה מה אנשים יגידו? חוץ מזה גם
ליה בכיסא גלגלים, אז ברור שזה לא בגלל זה."

"כן, אבל ליה בכיסא גלגלים רק עד שיורידו לה את הגבס
מהניתוח."

שולץ הצטמרר. "את זה אני לא מבין — למה לעשות ניתוח

בשביל להוריד אצבע שישית? אצבע שישית זה סבבה! אצבע שישית זה מגניב! אצבע שישית זה כמו כוח-על רק שאף אחד לא יכול לקחת אותו!"

"חוך מרופאה עם סכין ממש חדה," אמר יואש בהיגיון, "או גנב בהונות שישיות, אם יש דבר כזה. או –"
"יואש! אתה עושה גיגי."

לפעמים כששלישייה מתפרקת, מי שנשאר (דיצה ויואש) מנסה, בלי לשים לב, להחליף את מי שחסר (גיגי), ועושה או אומר את מה שהוא חושב שהחסר היה עושה (במקרה שלנו – מדבר שטויות). יואש עשה את זה די הרבה, מה שגרם להם להיזכר בגיגי ולשאול את עצמם למה הוא לא איתם (למה באמת הוא לא איתם?! בקרוב!).
"סליחה."

"לא סליחה, אני אשמח לדבר איתך שעות על מי יכול לקחת אצבע שישית, אבל רק אחרי שנדבר על מה שאנחנו אמורים לדבר עם שולץ. כי הוא לא בא בשביל לדבר על אצבעות שישיות."

"האמת שלא ידעתי שזאת אופציה –"
"שולץ! עכשיו גם אתה עושה גיגי?"
"סליחה."

שולץ לא סתם עשה גיגי. הוא באמת היה מוכן לדבר שעות על אצבעות שישיות, או חמישיות או שביעיות, ואפילו היה מעדיף

לדבר על זה במקום על מה שהם היו אמורים לדבר. אבל כבר
עבר יותר מדי זמן, ולא היה אפשר להתעלם עוד מזה שצלילה
לא חזרה.

בהתחלה הם קיוו שזה היה צירוף מקרים, זה שדווקא בלילה
של המסיבה –

(רגע! ספוילר!)

אם עוד לא קראתם את "מי רוצה כוח-על – ההתחלה", עזבו
מיד את הספר הזה ולכו לקרוא את הראשון! לא קוראים את
החלק השני לפני החלק הראשון! יש פה סדר שאסור להפוך!
כמו בקרמבו!)

בהתחלה הם קיוו שזה היה צירוף מקרים, זה שדווקא בלילה
של המסיבה צלילה נעלמה. הם כל כך קיוו, שהם הצליחו לא
לחשוב על זה כמעט יומיים. אבל אחרי יומיים הם נשברו, כל
אחד בנפרד, וניסו להתגנב אל המשרד שלה כדי לחפש רמזים.
מכיוון ששלושתם עשו את זה באותו הרגע, הם נפגשו שם, מה
שממש הפחיד חלק מהם (יואש). אבל לא משנה כמה ואיך הם
ניסו לקרוא את הפתק, תמיד היה כתוב שם, "לקנות קוטג' בל",
וגם השמלה שנפרמה והכובע עם אוזני החתול לא אמרו להם
כלום.

וצלילה לא חזרה.

שולץ היה אובד עצות בדיוק כמוהם (הייתה לו אפילו חולצה שהיה כתוב עליה "אובד עצות!" אבל הוא איבד אותה. במקומה הוא קנה חולצה שהיה כתוב עליה "מאבד חולצות"). אבל בניגוד אליהם, הוא לא בא אל שולץ כל דקה ואמר – אולי היום הגיע הזמן להציל את צלילה? – כנראה בגלל שהוא בעצמו היה שולץ, אבל גם בגלל שהוא ממש לא ידע איך מצילים את צלילה, ולא קלט כמה כיף להגיד את המשפט הזה (תנסו!).

"שמתם לב שבכר לא פה?" אמר שולץ.

"אתה מתכוון לגיגי," הסביר לו יואש עם רק טיפ־טיפונת שוויץ בקול שלו.

"לא לא, אני מתכוון לבכר. בכר היה יכול להמשיך להסתובב פה, כי חוץ מאיתנו אף אחד לא יודע שהוא הרג את שוני ב' ואז קשר אותך ואת אוולין ואז מת ממפולת צ'יפס מטורפת, ואז אוולין החזירה את שניהם לחיים. והוא יודע שאנחנו לא נספר לאף אחד, וגם אם נספר את זה אף אחד לא יאמין, אז למה בכר לא פה, כשזה המקום המושלם למצוא בו כוחות על?"

"למה?"

"בטח לא בגלל שהוא החליט שהוא בעצם לא רוצה כוחות־על. אז המסקנה המתבקשת היא... שכנראה כבר יש לו כוחות־על או גישה לכוחות־על."

"ממי? אנחנו כולנו פה, בחיים, ועדיין עם כוחות-העל שלנו!"
"אבל צלילה לא."

3

בואו ניזכר רגע – כוחות-על אפשר פשוט לקבל ככה פתאום, אף אחד לא יודע איך, או שאפשר פשוט לנקוט יוזמה ולקחת אותם ממישהו. כדי לקחת ממישהו כוח-על, צריך – איך נאמר את זה בלי להלחיץ אף אחד – לגרום למישהו הזה לנשום פחות. הרבה פחות. טוב, נו, לחסל אותו (אל תנסו את זה בבית!).

ועכשיו לחלק המסובך – אחד מכוחות-העל של צלילה היה אלמוות, ככה שזה היה בלתי אפשרי להרוג אותה. זה אומר שכל מי שרצה את הכוח הזה, וגם את שאר הכוחות שהיו לה (סוג מסוים של ערפדות, ועוד לא מעט כוחות שאנחנו לא יודעים עליהם), לא היה יכול לקבל אותם, חחחחח מגיע לו. ואז הוא

נתקע עם אישה זקנה-קשישה-ישישה שאי אפשר להיפטר ממנה, ומה הוא אמור בדיוק לעשות איתה?
"אם הייתי בכר –" שולץ התחיל מחשבה.
"בכר המורה או בכר הבן של הגמל ושל הנאקה –" יואש התחיל גם הוא מחשבה, אבל קלט באמצע שהוא שוב עושה גיגי אז השתתק.
"והיית מספיק דביל בשביל לחטוף את צלילה, בלי לחשוב על זה שתכלס אין לך מה לעשות איתה, מה שמאוד מתאים לבכר, אז מה היית עושה איתה עכשיו?" שאלה דיצה.
יואש הרציץ ואמר בשקט, "מנסה להוציא ממנה למי יש כוחות-על כדי שיהיה אפשר לחסל אותו".

צלילה הייתה קשורה לכיסא, וזה היה לה מאוד לא נעים. מדי פעם עף לכיוונה מטוס נייר, אבל היא לא יכלה לעשות כלום כי היא הייתה קשורה לכיסא. זה היה לא נוח, לא נעים, משעמם ומתסכל.

אבל מה שהיה יותר גרוע זה הידיעה שהיא שבויה של קוק (שזה מישהו שהשיג את כוח-העל שלו בדרך אלימה). דווקא היא, האישה שיודעת מי הם כל העלעלים (שהם בעלי כוחות-על שקיבלו את הכוחות שלהם, ולא לקחו אותם ממישהו אחר), שבויה של קוק, שהיה מוכן להרוג את שוני ב' בשביל להשיג לעצמו כוח-על. ואותה הרי אי אפשר להרוג. אז מה הוא יעשה

לה? היא פחות פחדה על עצמה, ויותר פחדה שהוא יצליח להוציא ממנה מי העלעלים האחרים ואז ישאיר אותה שם, בכיסא הזה, וילך להשיג לעצמו כוחות-על. צלילה לא הייתה רגילה לא לעשות כלום מול קוצים, ובטח לא כשהקוץ היה מורה בבית הספר שלה, שהעז לחטוף אותה לפני שהיא הספיקה לחבוש את הכובע-חטול שהיא סרגה לעצמה ולדפוק הופעה במסיבה של בית הספר. אבל לא היה שום דבר אחר שהיא יכלה לעשות, אז היא לא עשתה כלום.

גיגי ישב בשיעור צרפתית וניסה לדמיין איזה כיסא גלגלים הוא יקנה לעצמו כשהיה לו מספיק כסף, כי ברור שאם לליה ולמיקה יש כיסאות גלגלים, עוד מעט זה יהיה משהו שכל אחד חייב, כמו קלמר או טלפון או השרשרת הזאת שצמודה לצוואר ואי אפשר לנשום איתה (הייתה לו כזו, אבל הוא אף פעם לא ענד אותה כי אי אפשר לנשום איתה). הוא חשב על משהו עם להבות מצוירות בצדדים בסטייל של פעם, ושאל את עצמו אם חמישה גלגלים יהיו עדיפים על ארבעה, ואם כן, אז למה לא ללכת על שישה וזהו?

הוא תיאר לעצמו שיש איזו נוסחה שלפיה אפשר לחשב את מספר הגלגלים המקסימלי (בטוח יש) ומישהו שיִדע לחשב אותה (יואש), אבל הוא עזב את זה כי לא נראה לו שהוא מכיר מישהו כזה (הוא דווקא כן!!!).

אוולין, המורה לצרפתית, אמרה שוב בפעם המיליון "אן פרנסז" לשוני ב' שניסה לשאול שאלה בעברית, וגיגי באופן אוטומטי ניסה לעבור לדמיין בצרפתית, אבל לא הלך לו כל כך. גיגי לא חשב שהוא היה אי-פעם טוב בצרפתית, אבל כשהפצצה במסיבת בית הספר התפוצצה, הוא כנראה חטף איזו מכה בראש ואיבד חלק מהזיכרון, כי עכשיו הוא לא ידע אף מילה בצרפתית (הוא אף פעם לא ידע אף מילה בצרפתית, אבל לפחות עכשיו היה לו תירוץ). הוא גם לא ידע דברים יותר חשובים – מי בכיתה חבר שלו (כי נכון שמשפחה זה מעל הכול, אבל למה שלא יהיו כמה חברים, לא הרבה, מתחת?) ומי לא, או מאיזה צד אוכלים את הקרמבו. למזלו ולרוע מזלו, אף אחד לא קנה לו קרמבו, אבל הוא עדיין היה שמח לדעת עם מי הוא הסתובב פעם בהפסקות. ההורים שלו אמרו לו שהוא בדרך כלל אהב להיות עם עצמו, והם לא זוכרים שהיו לו חברים וטוב שכך, אבל זה נראה לגיגי קצת מוזר שלילד כמוהו לא היו חברים. איך זה ייתכן?! אז הוא פשוט ניסה להתחיל לדבר עם כל מיני ילדים בהפסקות, אבל לא ממש מצא שפה משותפת עם אף אחד (ובעיקר לא עם המורה לצרפתית). יואש ודיצה דווקא ניסו להתקרב אליו בכמה הזדמנויות, אבל ההורים שלו הזהירו אותו שהוא והם אויבים כבר שנים, ושהם רק מחכים להזדמנות כזאת (כזאת בדיוק – מסיבה עם פצצה שתגרום לו לאבד את הזיכרון ולשכוח מי החברים שלו) בשביל להיות נחמדים אליו, ואז להתהפך עליו. זה

נשמע לו קצת מוזר, אבל אמא ואבא תמיד צודקים. לא?
(שאלה טובה. שאלה טובה זה משהו שאומרים כשלא רוצים
לענות על השאלה, ולא רוצים שתשימו לב.)
הוא סובב את הראש והסתכל בשולחן האחרון. הם ישבו שם,
דיצה ויואש, ביחד, כאילו הם גיבורים של איזו תוכנית טלוויזיה
שקוראים לה "דיצה ויואש", והם טובים יותר מכל האחרים. גיגי
קיווה שיבטלו את התוכנית הזאת ממש בקרוב.

